

.... Nyy

Con bé

truyện ngắn cuối cùng của Nyy

Gã mở tờ mực tím ra đọc. Có lẽ lâu lắm gã không chạm đến tờ báo tuổi học trò này. Cái tuổi ấy với hẳn qua đi lâu lâu lắm rồi, có lẽ bây giờ nó chỉ còn lại những khái niệm mờ mờ ảo ảo trong đầu gã. Gió vi vút thổi quất những hạt sương lạnh giá lên khuôn mặt của gã. Bên ngoài trông gã trẻ hơn tuổi đến 5-6 năm. Người bán báo cho gã vẫn cứ nghĩ gã vẫn còn là sinh viên, có lẽ là năm thứ 3 thứ 4 gì đó. Vuốt nhẹ những giọt nước đọng lại trên mi, gã mở tờ báo ra. Đây rồi, đúng cái con bé mà gã đang đi tìm. Trông nó lạnh lẽo và như đang cười với gã. Gã thả hai tay vào túi quần, mặc cho tờ báo nằm trên mặt quầy và nheo nheo mắt ngắm nhìn con bé. Chà ! Nó mới xinh làm sao. Thế mà mới chỉ hôm qua thôi, gã đã tưởng không còn tung tích gì về nó nữa. Mài ngắm con bé quá. gã không biết quanh gã bây giờ đã có thêm mấy cô mấy cậu học trò xếp hàng mua báo. Bà chủ quán có vẻ chau mày ra vẻ không thoải mái cho lắm khi gã cứ đứng trơ trơ trước quầy mà ngắm tờ báo.

- Mua tờ đó đi cậu, bà chủ lên tiếng.

- Vâng, bao nhiêu tiền hả bác? Và gã cuốn vội tờ báo cho vào vali

Nắng đã lên vàng hoe cả một góc phố. Mùa đông năm nay tiết trời thật là kỳ lạ. Giữa tháng 12 mà trời chẳng rét cho lắm. Sáng thì lạnh cóng và đầy sương, trưa đến trời lại hửng nắng. Tối về không khí lại đầy hơi nước và se se lạnh. Gã miên man suy nghĩ về những kỷ niệm tuổi học trò. Những con đường đầy lá me bay và tiếng còi xe buýt râm ran trên phố. Gã nhớ những lúc dạo chơi bên con bé. Cái tính tình nhí nhảnh trẻ con của con bé đã ngấm ngấm ăn sâu vào tiềm thức của gã như một thứ bùa mê mà gã không tài nào tìm được phương thuốc giải thoát. Gã say con bé lắm. Cứ mỗi khi tan học là người ta thấy gã tay cầm nhánh phong lan chả hiểu gã kiếm ở đâu ra, mùa nào cũng có rất xanh tươi. Và gã đứng đợi con bé trước cổng trường. Tiếng chuông điện thoại hay tiếng kẹt cửa đột ngột cũng không thể làm gã giật mình, ấy thế mà chỉ nghe 3 tiếng "tùng tùng tùng" trống trường vang lên là gã giật thót cả mình, tim đập mạnh hẳn lên, người hẳn như tỉnh hẳn lên sau hàng tiếng chờ đợi. Con bé bước ra khỏi cổng trường như một nụ hoa hé ra trước mắt gã. gã không còn biết gì xung quanh ngoài con bé. Có bận gã đi đập cả trán vào cột điện sưng u lên to tướng như quả trứng gà chỉ vì mãi dõi theo con bé.

Con bé mỗi ngày một lớn. Càng lớn trông nó càng xinh. Hai cái lúm đồng tiền nhỏ trên khuôn mặt trắng trẻo ứng phơn phớt hồng làm cho con bé càng thêm vẻ hấp dẫn. Con bé đã bước vào lớp 12, năm cuối cấp 3. Lúc này trông nó thực sự có dáng vẻ của một thiếu nữ kiều diễm. Có biết bao bạn trai vây quanh nó, thi nhau kể chuyện cho nó, làm đủ mọi trò để cốt con bé cười một cái rõ duyên là cả bọn mãn nguyện lắm rồi. Những lúc như thế, gã biết là bọn con trai cùng lớp con bé chỉ đùa thôi nhưng ruột gã như có lửa đốt, người gã bứt rứt khó chịu, gã cảm thấy gã đang ghen lên trông thấy. Thế nhưng mỗi lần như thế, con bé lại biết cách dừng. Nó nguyệt dài mấy cậu bạn học cùng lớp rồi thông thả bước ra chỗ gã vẫn đợi hàng ngày. Hình như con bé cũng đã yêu gã. Người ta chỉ thấy con bé cứ đi học về là ngồi sau xe của gã nhưng khoảng cách giữa chúng thì không hề thay đổi từ khi con bé mới học lớp 10. Mọi chuyện cứ thế diễn ra tốt đẹp, êm đềm. Gã lại chợt nghĩ một chút về bản thân gã. Gã vốn là con một sếp cỡ bự của Thủ Đô, mẹ gã cũng là một người có vai vế và hiện đang công tác bên Hoa Kỳ. Gã lại là con út trong gia đình nên chả phải lo lắng gì về kinh tế cả. Gã có một anh và một chị. Chị gã đã đi lấy chồng bên Hàn Quốc, anh gã hiện đang du học bên Anh. Mỗi tháng mẹ gã gửi về cho bố con gã 40.000 đô tiêu một tháng. Cái gia cảnh ấy của gã làm gã tự hào với câu nói: "trai tài gái sắc". Mấy thằng bạn đéo mó thì cứ trêu gã là "gái sắc thì đúng nhưng trai tài thì chả thấy đâu, mẹ nó tài chứ nó thì tài gì, chỉ toàn ăn chơi nhày múa". Gã nghe được câu nói đó ức lắm, có bận suýt đánh nhau với mấy tay bạn đó, may mà lúc đó con bé lại xuất hiện và can ngăn gã. Cả lũ "sâu mọt" kia nhìn gã chở con bé đi và lại được một trận cười ấu. Kể ra mấy lời nói của bọn dờ hơi kia cũng quá quắt thật. Trong lớp gã học giỏi lắm, toàn xếp thứ nhất, năm nào cũng đạt học bổng quốc tế. Có lẽ là một phần nhờ cái gen thông minh của cha mẹ gã di truyền sang, phần khác là do bố gã thỉnh thoảng đến thăm thầy hiệu trưởng với cái hộp to tướng gói bọc rất cẩn thận mà chỉ có chúa mới biết được trong đó có những gì, à mà nói thế hơi quá, còn có cả vợ của ông hiệu trưởng cũng phải biết nữa chứ. Khi con bé tốt nghiệp lớp 12 thì cũng là lúc gã tốt nghiệp đại học với tấm bằng cử nhân trong tay. Hết nghĩ về gia cảnh của gã, gã lại nghĩ đến gia cảnh của con bé. Ngược hẳn với gã, con bé là con một nhà nghèo, cực nghèo, nghèo đến mức không có đủ tiền đóng học phí nên nhà trường phải có chế độ viện trợ đặc biệt. Từ khi quen gã, con bé đã được vinh dự loại khỏi danh sách những "học sinh nghèo vượt khó" của trường. Động cái gì liên quan đến tiền là gã hứng lấy hết. Chả đợi đến khi nhà trường bắt đóng học phí mỗi năm thì gã đã làm quen với bộ phận tài vụ nơi con bé đi học và đóng liền hết học phí cả mấy năm cấp 3 cho con bé 1 lúc. Ngày lễ, ngày tết qđ

đến thăm thầy giáo của con bé y như một bậc phụ huynh thực sự. Lần nào cũng vậy, gã đóng vai người anh trai tốt bụng của con bé để biểu thị chủ nhiệm những cái hộp đẹp y như bố nó biểu thị hiệu trưởng trường đại học. Và có lẽ vì thế mà con bé có điểm số cũng tương đối đẹp mắt trong lớp. Thời gian thấm thoắt, 4 năm đại học của con bé đã hết, thế là chuyện tình của gã và con bé đã trải qua được 7 mùa lá me bay. Một ngày nắng đẹp bên ô cửa sổ lãng mạn của một quán trà ven hồ, gã mơ màng nhìn ra mặt nước mênh mông. Con bé tay cầm mảnh băng cười thật duyên với gã. Trong phút ấy gã nói:

- Chúng mình đều ổn cả rồi, bây giờ anh về thưa với ba má cho chúng mình làm lễ đi.
- Vâng. Con bé dường như đã đợi câu nói này từ lâu lắm rồi. Mắt nó sáng rực, niềm hạnh phúc như lan toả trong người con bé.

Gã nắm nhẹ tay con bé và ập lên một cái hộp màu đỏ. Chẳng cần mở ra, con bé cũng biết trong đó có một chiếc nhẫn Rubi lộng lẫy rất vừa với tay nó....

Ngày hôn lễ đã buông. Gã và con bé bắt đầu hưởng tuần trăng mật trên một hòn đảo. Đó là hòn đảo của riêng gã. Trên đó có một ngôi nhà, à mà không, nói đúng hơn là một toà lâu đài nguy nga. Đó là dường như là cả gia tài mà gã được kế thừa. Ở nhà, chỉ có gã là hợp tính với ông cụ nhất nên gã được viết giấy uỷ quyền sở hữu. Những ngày thiên đường vẫn dập dềnh cùng sóng nước biển cả. Chưa hết tuần trăng mật gã nghe tin ông cụ thân sinh không còn nữa. Gã nuốt nước mắt, tạm biệt những ngày đẹp nhất của đời người về chịu tang. Bà thân sinh ra gã ở bên Hoa Kỳ cũng có mặt trong ngày đưa tang. Các anh chị gã tất nhiên cũng cùng có mặt ở đó. Có lẽ đây là cái cơ xác đáng nhất để gia đình gã tụ họp như ngày hôm nay mà tưởng rằng chẳng ai có thể làm nổi. Tang lễ được cử hành rất trọng thể. Khi đưa quan tài xuống huyệt người ta thấy một sự kiện lạ xảy ra. Cả mấy anh chị em gã, cả bà thân sinh ra gã cùng ngã gục xuống bên mộ. Người ta gọi xe cấp cứu chở đi ngay. Lúc đầu tưởng rằng họ xúc động quá nên ngất nhưng sau mới biết rằng tất cả đã qua đời. Người ta đồn rằng đất cát nơi chôn ông cụ của gã trước kia là nơi đặt cái chảo rang thịt người của quỷ dữ. Ai hạ huyệt đúng lòng chảo thì chết cả nhà. Kẻ chưa chết thì sẽ có lúc bị quỷ nhập hồn làm lạnh giá mà chết. Nếu lúc đó vảy nước lên người thì sẽ hồi được một lúc mà chẳng chối. Gã nghĩ mà sờn gai ốc. Nhưng rõ ràng trước mặt gã, sự việc đã xảy ra rồi. Lần lượt những người thân sinh gã, rồi thì anh chị em ruột cũng qua đời. Trong người gã cũng bắt đầu yếu hơn. Gã cảm thấy mệt mỏi vô độ. Gã cho gọi thầy cúng đến làm lễ giải oan siêu hồn cho gã. Nhưng dường như mỗi ngày gã cảm thấy yếu hơn. Gã không thể ngồi dậy được nữa. Con bé trong những ngày qua trông thật khổ sở. Nó chưa kịp hưởng trọn tuần trăng mật thì đã phải chịu mấy cái tang nhà chồng, rồi thì bây giờ lại đến gã đang nằm sượt ra trên giường bệnh. Con bé lúc nào cũng bên gã, chăm sóc cho gã. Sáng sáng nó pha nước hoa quả cho gã, kể chuyện trên trời dưới biển cho gã nghe, mong sao căn bệnh của gã chóng bình phục và đầu óc gã thoải mái. Những lúc gã thiếp đi, trông con bé thật là buồn, những lúc gã hé mắt thức dậy nhìn con bé, lúc đó trông nó như tươi hơn ra được một chút. Một ngày kia, gã cảm thấy cần phải chẳng chối điều gì đó, gã gọi con bé đến bên, nắm lấy tay con bé. Lúc đó bên con bé còn có một anh chàng đẹp trai và cao to đang ôm bó hoa như là định vào thăm gã. Gã thều thào trong giây lát rồi như biết mình ko đủ sức chẳng chối nữa, gã chỉ mỉm cười rồi ra đi.

- Chết hẳn chưa hả em ? Gã đẹp trai tiến lại ôm con bé vào lòng.
- Chết hẳn rồi anh yêu ạ.
- Em làm thế nào mà tài thế ?
- Em cho hẳn uống thuốc độc từ từ của Trung Hoa bằng cách pha trong nước hoa quả của hẳn mỗi ngày.

- Thế còn cái chuyện "lòng chảo quỷ dữ" thì sao ?
- Ông già hẳn nghiện rượu nặng. Em đã chúc một ly to trong ngày cưới. Và dĩ nhiên là trong đó có cả loại thuốc độc nói trên nhưng nồng độ cao hơn.

- Thế còn cái chết của bà mẹ và mấy đứa con bên mộ ?
- Khăn lau nước mắt có tẩm một chất độc cực mạnh khi trao cho họ.
- Em quả là thiên thần. Ngày mai chúng ta sẽ hoá giá cái gia tài này và đi Paris nhé em yêu! ...
Bệnh viện đầy mùi thuốc sát trùng và bông băng cồn y tế. Gã từ từ mở mắt. Trên tủ đầu giường có một chiếc phong bì nhỏ thơm phức mùi nước hoa Paris. Gã thận trọng bóc ra và đọc: "anh yêu quý, người yêu 7 năm, người chồng tuyệt vời nhất trong tất cả các chàng trai mà em có cảm tình. Em biết là anh sẽ rất oán hận em. Giờ này, khi anh đã tỉnh thì em đang ở một nơi rất xa xôi. Cái thằng đẹp trai kia của em bây giờ trở thành dĩ vãng dưới năm mồ chôn sâu. Có không ít hơn 7 thằng đàn ông đã chết dưới tay em. Mỗi một cái chết là một kỷ niệm cho 1 năm yêu nhau của chúng mình, những năm tháng đầy giả dối và khổ sở khi phải giả dối như thế của một con bé học trò ở cái tuổi thơ ngây. Nhưng quả thực giữa anh và em cũng có những kỷ niệm không thể nào quên được. Anh đã cho em một tình yêu thực sự cho dù nó không thẳng nỗi bản chất xảo quyết nghiệt ngã của em. Nó thật tuyệt vời vì tuổi thơ là cái đẹp nhất trong mỗi con người phải không anh. Chính vì lý do đó nên em quyết định phải cứu sống anh. Em đã cho anh uống thuốc giải độc và chuyển anh vào bệnh viện này. Em còn để lại cho anh 1 triệu đô để anh lo cuộc sống còn biết bao tươi đẹp trước mắt. Vĩnh biệt người dấu yêu.

Em XXX"

Ôi chao, có những người đàn bà thật là khó hiểu. Khi họ chỉ giết những người thân, chiếm đoạt tài sản và tha mạng sống cho ta thì đã là một cách bày tỏ tình yêu mãnh liệt lắm rồi. Chưa hết, bây giờ đây, con bé còn được in lên báo với tư cách "Chân dung một nhà doanh nghiệp thành đạt trong TOP TEN OF THE WORLD"....

23-12-2000